

For Øjeblikket ser man Tiden an, og haaber dels, at de af handelspolitisk Natur tagne Forholdsregler skal hjælpe, dels at Forholdene paa Verdensmarkedet skal bedre sig.

Med Hensyn til Betimeligheden af en Fortsættelse af Nødsarbejderne udtaler Forbundsraadet i Motiverne til det sidste Bevillingsforslag den 10. Juni, at Understøttelsen af Nødsarbejder og Boligbyggeri gennem Forbund, Kantoner og Kommuner saa snart som muligt bør slutte, men man mener dog ikke foreløbig, der kan være Tale herom. „Saa længe endnu saa mange Arbejdere trods god Vilje ikke kan finde nogen Bekræftigelse og maa hjælpes, er det Statens Pligt at skaffe Arbejde, for at Udbetalingen af Arbejdsløshedsunderstøttelser derved kan holdes paa et Minimum“.

VIII. Holland.

Arbejdsløsheden.

Procenten for organiserede Arbejdere var i November 7.2, i December 13.4, i Januar og Februar ca. 16.5, men er i Marts gaaet ned til 13.9. Af Tobaksarbejderne var i April 47.1 pCt. arbejdsløse, i Byggefag, Møbel- og Metalindustri var man derimod nede under 10 pCt.

Forsikring.

Forordningen af 2. December 1916 med senere Ændringer af 9. Januar 1919 4. August 1919, 29. Januar 1920 og 15. Januar 1921 ligner i det hele vor Lov.

Anerkendte Arbejdsløsheds-kasser faar et Tilskud, der halvt udredes af Staten, halvt af Kommunerne, og som ikke maa overskride Medlemmernes Bidrag. Disse skal være af en saadan Størrelse, at de i Forening med de offentlige Tilskud kan danne en tilstrækkelig Reserve ogsaa for Tilfælde af ekstraordinær Arbejdsløshed.

De arbejdsløse skal tage Arbejde, Kassens Bestyrelse finder passende. Underkendes Kassens Skøn, kan Kommunalbestyrelsen fordre, at Fagforeningen dækker de udbetalte Understøttelser. Kontrollen er iøvrigt henlagt til en Arbejdsløshedsinspektør under Appel til Arbejdsministeren. Desuden findes et raadgivende Nævn, hvis Medlemmer halvt udpeges af Kasserne, halvt af Staten.

Understøttelserne maa ikke overstige 70 pCt. af den arbejdsløses Gennemsnitsfortjeneste og maa ikke ydes i mere end 78 Dage. Fra sidstnævnte Bestemmelse er der gjort Afvigelser ved forskellige midlertidige Bestemmelser med Hensyn til Fag, der er ramt af den herskende Krise, f. T. Cigarmagere, Diamantarbejdere, Havnearbejdere, Sømænd og visse Grupper af Fabrikarbejdere. Disse saakaldte „uitgetrukken“ faar en Slags fortsat Hjælp, der efter de stedlige Forhold for gifte eller ugifte Familieforsørgere udgør 15—13.50 fl. om Ugen samt 1.50—1.20 for hvert Barn, for Arbejdere uden Husstand 11—9 fl. og for ugifte boende hos Forældre 5.50—4.50 fl. pr. Uge. Understøttelsen maa for de 3 Grupper af arbejdsløse ikke overstige henholdsvis 65, 60 og 55 pCt. af Lønnen for ligestillede Arbejdere. De samlede ordinære og ekstraordinære Understøttelser udgjorde i 1920 14.5 Mill. fl.

„Ventepenge“.

Det har spillet en Del Rolle, at Arbejdsgivere i Krigsaarene har udbetalt Ventepenge til afskedigede Arbejdere. Stat og Kommune har allerede i mange Tilfælde givet Bidrag hertil, og der er nu nedsat en „almindelig Ventepengekommission“, som skal søge at ordne Spørgsmaalet.

Igangsættelse af Arbejder.

Allerede i de nærmest foregaaende Aar har man paabegyndt Nødarbejder disse er af forskellig Art, f. Eks. Tørlægning af Sumparealer, Ubedring af Havneanlæg, Planering af Parker og lign., Bro- og Vejarbejder etc. De til disse Foretagender nødvendige Pengebeløb ydes af Staten eller Kommunerne eller af begge i Forening.

Ved Igangsættelsen og Udførelsen af saadanne Arbejder staar som øverste Myndighed en Kommission, der er sammensat dels af højere Embedsmænd fra for-